

1. Biddag voor gewas en arbeid: méér dan ooit nodig!

Biddag voor gewas en arbeid, bidden voor de oogst: natuurlijk is dat altijd nodig geweest, maar vandaag de dag misschien wel meer dan ooit. Nog nooit is de wereldbevolking zo groot geweest. Momenteel wonen er ongeveer 7 miljard mensen op aarde, en elk jaar komen er 80 miljoen monden bij, die gevoed moeten worden. Overal op aarde gaan de voedselprijzen snel omhoog, omdat de vraag naar voedsel snel toeneemt, terwijl het aanbod niet genoeg meegroeit, of zelfs kleiner wordt. De laatste jaren zijn er veel misoogsten geweest, her en der op de wereld, als gevolg van de klimaatverandering. Ik las een artikel over de stijging van de voedselprijzen in India. Vorig jaar stegen daar de prijzen van groente en fruit met 11 procent. Aardappels werden 16 procent duurder, en uien 35 procent, en juist die worden veel gegeten door de armen.

Kijk, voor ons maakt dat niet zoveel uit. Ook al wordt ons voedsel 20, 30 procent duurder. Dan mopperen we een beetje. Maar ja, wij besteden maar een heel klein stukje van ons inkomen aan voedsel. Als dat wat meer wordt, tja, dat is vervelend. Maar als driekwart van je inkomen opgaat aan voedsel, en de prijzen vliegen omhoog, dan móét je minder gaan kopen en minder gaan eten. Terug van drie naar twee maaltijden per dag, of van twee maaltijden naar één. Miljoenen mensen op aarde, vele miljoenen, hebben daarmee te maken. Er is sprake van een voedselcrisis, en die heeft de afgelopen jaren overal in de wereld al geleid tot rellen en opstanden, in Indonesië, Pakistan, Kameroen, Mauretanië, Mexico. En wat er nu gebeurt in de Arabische wereld, de volksopstand in Egypte, Lybië, Jemen, ook dat heeft mede te maken met de gestegen voedselprijzen. Josette Sheeran, van het Wereld Voedsel Programma van de VN, noemt deze voedselcrisis een 'stille tsunami' van honger, die over de wereld gaat en voornamelijk de allerarmsten raakt. Kijk, wij in de westerse wereld, wij halen ons voedsel wel binnen, met vliegtuigen en schepen, overal vandaan. Wij staan aan de rijke kant van de lijn. Maar hoe gaat het met al die mensen aan de arme kant van de lijn?

2. Hoe reageert Jezus op mensen die honger hebben?

Bidden voor gewas en arbeid: het is méér dan ooit nodig! Daarom is het zo goed dat u hier bent! En jij! En dat u meeluistert naar deze dienst. En dat u meebidt, ook thuis! We hebben gelezen over Jezus. Ook Hij ziet een grote massa mensen voor Zich. Mensen die hulp nodig hebben.

Mensen die op zoek zijn. Hoe staat het er, in vers 34? 'En toen Hij uit het schip ging, zag Hij een grote schare en werd met ontferming over hen bewogen, omdat zij waren als schapen, die geen herder hebben, en Hij begon hun vele dingen te leren.'

Jezus wilde zo graag even alleen zijn, met Zijn discipelen. Ze waren allemaal moe, de discipelen waren net terug van hun stage. Ze zochten een stille plek. Maar de mensen zijn omgelopen, en nu staan ze Jezus al weer op te wachten. En Jezus, die trouwe Heiland, krijgt toch weer medelijden. Hij krijgt toch weer bloed voor Zijn hart, en Hij gaat toch weer vertellen.'

Dan wordt het laat, en de discipelen zeggen tegen Jezus: 'Heer, U kunt ze beter maar wegsturen, dan kunnen ze nog naar de winkels om wat eten te kopen.' Natuurlijk, dat is toch logisch? Deze mensen moeten toch eten?

Maar hoe reageert Jezus? Eén klein zinnetje: 'Geef jij hun te eten!' 'Doen jullie dat maar! Geef ze maar te eten!' *Wie zorgt er voor voedsel?* Jullie! Als je dat leest, dan denk je: 'Ja.... dat is toch niet realistisch? Dat kan toch helemaal niet?!' Waarom zegt de Here Jezus dat?!

Merkt u wel wat er hier gebeurt? De discipelen willen geen verantwoordelijkheid nemen, die schuiven ze graag naar de mensen. Maar wat doet Jezus? Hij legt de volle verantwoordelijkheid op hun schouders! 'Geven jullie ze te eten!'

Gemeente, als wij nadenken over de voedselcrisis in de wereld en over de hoge voedselprijzen, en alle problemen die daarmee samenhangen, dan is dit het eerste wat Jezus ons leert: niet je verantwoordelijkheid afschuiven: 'Dat moet de politiek maar regelen. Dat moeten ze in die landen maar oplossen. Die regeringen zijn corrupt. De EU moet er maar over nadenken. Of de VN.'

'Nee', zegt Jezus, 'jij! Geven jullie ze te eten! *Zorgen jullie voor voedsel!*'

3. Wat wij kunnen doen, móeten wij ook doen!

Natuurlijk, dan gaan wij sputteren! 'Ja, maar Heer, dat kán toch helemaal niet! Moeten we voor tweehonderd schellingen aan brood gaan kopen om hun te eten te geven?!' Eén schelling was een dagloon van een arbeider. Dus 200 schellingen – als je nagaat, dat een jaar driehonderd werkdagen heeft – dat betekent: tweederde jáársalaris! In onze begrippen pakweg 20.000, 25.000 euro!!! Een gigantisch bedrag! Waar moeten de discipelen dat vandaan halen?!

Wat kunnen wij in vredesnaam doen om ál die mensen in onze wereld te eten te geven?! Je kunt toch de hele wereld niet op je nek nemen, als een soort Atlas?! Daar bezwijk je onder!

Maar wat zegt Jezus? Vers 38: 'Hoeveel broden hebt gij? Gaat eens zien!' De discipelen kijken vooral naar wat ze níét hebben. Jezus draait het om! Hij zegt: 'Wat heb je eigenlijk wèl?' En wat hebben ze? Vijf broden en twee vissen. Johannes vertelt erbij, dat die meegenomen zijn door een jongetje. Vijf broden, dat zijn kleine broodjes, vergelijk het maar met een soort pitabroodjes. En twee visjes.

Vandaag zegt Jezus tegen u en mij: 'Wat heb je zelf eigenlijk? Voordat je gaat bidden, is de vraag: wat heb je

zelf? Wat kun jij geven? Wat kun jij zelf bijdragen?’ Bidden en geven, gemeente, zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden. Wij kunnen niet bidden of God de mensen in de wereld te eten wil geven, als we niet bereid zijn om zelf te delen. Is dat eigenlijk ook niet heel logisch? Dat vinden we toch allemaal, dat je niet je handje moet ophouden, als je zelf geen moeite wilt doen?

‘Heer, wilt U helpen?’

God zegt: ‘Wat doe jij zelf? Voordat Ik iets ga doen, vraag Ik het aan jou: wat doe jij? Neem jij je verantwoordelijkheid?’ Wat kunt u géven? Wat kunt u dóén? Ik maak het maar even heel praktisch: waar het hier om gaat, is delen van ons geld, van ons bezit (dat trouwens helemaal niet ons eigen bezit is, het is allemaal van God, wij hebben het in bruikleen), delen van onze mogelijkheden. Zetten wij ons in, voor God? Voor anderen? Voor de samenleving? In je beroep, en ook daarnaast. Betaald of onbetaald, dat doet er niet toe. Voordat we met ons gebed naar God gaan, houdt Jezus ons een spiegel voor: ‘Wat doe jij zelf? Wat heb je in huis?’

Vijf broden en twee vissen. Ja, die zijn er! Maar ja... wat kun je dáár nou mee? Met al die duizenden mensen?! Dat betekent toch niks? Een druppel op een gloeiende plaat! Wat betekent nou die gift van mij, dat kleine beetje? En mijn werk, wat ik doe in de samenleving, mijn bijdrage... ach, wat stelt het eigenlijk voor, gezien op de wereldproblemen? En mijn bezig-zijn in de kerk, in vrijwilligerswerk, noem maar op, is het nou echt van belang?!

4. Onze nietige bijdrage wordt in Jezus' hand wonderlijk vermenigvuldigd!

Gemeente, nú volgt het wonder. Die vijf broodjes en die twee visjes, die worden door dat jongetje aan de discipelen gegeven, en de discipelen geven ze in de handen van Jezus. En Jezus gaat in gebed. Vers 41: ‘En Hij nam de vijf broden en de twee vissen, zag op naar de hemel, sprak de zegen uit en brak de broden en gaf ze aan de discipelen, dat die ze hun zouden voorzetten, en de twee vissen verdeelde Hij onder allen. En zij aten allen en werden verzadigd.’

Gemeente, dát is Biddag voor gewas en arbeid! Dat wij met ons hele hebben en houden, met onze kleine, menselijke bijdrage naar de Here Jezus gaan, en het zeggen: ‘Wilt U bidden of God het wil zegenen?’ Onze arbeid, die leggen we in de handen van onze Hogepriester, Jezus Christus. En Hij pleit voor ons bij de Vader. En dan gebeuren er wonderlijke dingen, gemeente! Vers 42: ‘En zij aten allen en werden verzadigd. En zij raaptten de brokken op, twaalf manden vol, en ook van de vissen. En die de broden gegeten hadden, waren vijfduizend man.’

Wij mogen alles wat wij doen, onze arbeid, vol vertrouwen leggen in de handen van Jezus Christus. En als Hij er Zijn

werk mee gaat doen, dan staan we perplex! Dan kunnen we het niet begrijpen! Hier, bij het Meer van Galilea, is overvloed! Twaalf manden vol brood, dat is er over!

5. Alleen op je knieën blijf je overeind!

Wij mogen bidden! Dat is zó'n voorrecht! We mogen Jezus Christus smeken om te voorzien in de noden van mensen, dichtbij en ver weg. Wij mogen bidden om een goede oogst, overvloedig, wereldwijd! Wij mogen bidden om vrede, om recht, om de opbouw van het Koninkrijk van God! Wij mogen bidden dat veel mensen, héél veel mensen tot geloof en bekering komen. Wij mogen bidden om een opwekking in Schollebaar, in Capelle, in heel Nederland en Europa! Aan Jezus zal het niet liggen, absoluut niet! Maar Hij vraagt wel deze twee dingen: (1) doe zelf wat je zelf kunt doen, en (2) leg al jouw pogingen in Mijn handen. Anders gezegd: ‘Bid en werk’, ‘Ora et labora’.

Vanavond bidden we, midden in de werkweek. Alléén door te bidden blijven we overeind in ons leven. Alléén door te bidden komen we verder!

Sir George Adam Smith was een prediker en

bijbelwetenschapper uit de 19e eeuw. Hij was ook

bergbeklimmer. Samen met een gids beklom hij de Weisshorn in Wallis, in Zwitserland. Toen ze naar de top klommen, ging het stormen. Ze klommen via de beschutte kant van de berg naar boven, uit de wind. Toen ze helemaal op de top kwamen, was Sir Smith zó onder de indruk van het uitzicht, dat hij helemaal de wind vergat een sprong van vreugde maakte. Het scheelde maar een haar, of hij zou door de wind meegesleurd zijn, over de rand, en te pletter gevallen zijn op de gletscher.

‘Op uw knieën, Sir!’ schreeuwde de gids door de storm. ‘Alleen op uw knieën blijft u overeind!’

Dat is het! Helemaal! Alleen op je knieën blijf je overeind! Alleen door te bidden word je niet moedeloos

van al die nood in de wereld, alles wat er op je afkomt. Alleen als je je werk biddend in Gods handen legt, heeft het zin, en krijgt het een betekenis, en een veel grotere waarde dan je dacht. *Op je knieën besef je steeds weer wie deze wereld in handen houdt, en wie er zorgt voor voedsel.* Op je knieën besef je dat Hij de enige is die de oogst laat groeien, die ook jou te eten geeft. Al biddend weet je telkens weer je eigen plaats, een nederige plaats, als zondig mens tegenover een heilig God. Maar tegelijk als kostbaar mens in de handen van een genadig God. Door te bidden besef je steeds weer wie alles voor jou heeft volbracht, Jezus Christus, de dienende Koning, de Heiland van de wereld.

Biddag voor gewas en arbeid. Onze broodjes en onze visjes, ons werk, ons menselijke pogen, alles mogen wij vandaag met een gerust hart leggen in de handen van Jezus. Hij zal er veel méér mee doen dan wij ooit voor mogelijk hielden! Amen.

